

závěry hranic, celní politiky, nesrovnává se dle mínění nalézacího soudu po stránce realizace s intencemi obchodu těchto druhů, ježto prý je de facto neproveditelnou, poněvadž obchodník kupuje zboží, aby je dále odprodal, nutnost dalšího převodu zboží je tedy založena v povaze obchodu; pojmem obchodníka dlužno prý označiti toho, kdo kupuje zboží, aby je dále prodával, nikoli toho, kdož by kupoval zboží jediné na skladování. Také v tomto případě vylučoval by se dotyčnou klausulí odprodej zboží vůbec, čímž by se s druhé strany porážela možnost zboží zaplatiti. Zmateční stížnost namítá, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., právem, že uvedený názor neodpovídá zákonu. Rozsudek zjišťuje, že, když obžalovaný objednal v květnu a v červenci 1923 od společnosti H. asi 330 kg rýže a 50 q mouky, firma si při tom vyhradila vlastnické právo k prodanému zboží až do úplného zaplacení fakturovaných 1106 Kč a 13.000 Kč, že však obžalovaný zboží ani nezaplátil ani nevrátil.

Nalézací soud je na omylu, pokud, zdůrazňuje v rozsudku, že šlo o věci zastupitelné, zdá se býti názoru, že na věcech tohoto druhu nemůže býti spáchána zpronevěra. Nečinít trestní zákon při zpronevěře rozdíl mezi věcmi zastupitelnými a nezastupitelnými. Nesprávně pojímá rozsudek dále i právní důsledky, s nimiž je pro kupitele spojena koupě zboží s výhradou vlastnického práva prodatelova až do zaplacení kupní ceny, vychází-li z názoru, že se takovouto výhradou vylučuje možnost dalšího prodeje zboží a tím i možnost jeho zaplacení. Ani obchodník, který kupuje zboží s onou výhradou, nekupuje je ovšem jen »na skladování,« jak se praví v rozsudku, nýbrž samozřejmě, by je dále prodával. Povinností, vyplývající proň z výhrady, je pouze, by zboží, jím neprodané, vrátil nebo, by mu za prodané zboží zapravil sjednanou cenu. Dokud této své povinnosti neučiní zadost, zůstává zboží vlastnictvím prodatelovým a je v poměru ke kupiteli věcí jemu pouze svěřenou. Nejde tu, jak patrně, o formu obchodování, která by se jevila neproveditelnou nebo, která by se nesrovnávala s intencemi obchodů tohoto druhu. Stanovisko rozsudku, že stanovení, sjednávání podobných výhrad jest jakýmsi novým obchodním zvykem, vytvořeným teprve v rozsudku blíže naznačenými zjevy a poměry rozhodné doby, jimiž rozsudek míní zřejmě zjevy a poměry, vyvolané válkou, nemá nejmenší opory ve skutečných poměrech, neboť obchody dotyčného druhu, totiž prodeje zboží, zejména i obchodníkům, s výhradou vlastnického práva pro prodatele až do úplného zaplacení kupní ceny, byly častým úkazem již za dob pravidelných, předválečných. Zjev, že se jejich počet snad vlivem oněch poměrů, vyvolaných válkou, podkopávajících vzájemnou důvěru mezi obchodníky, časem rozmnožil, nezavdává však příčiny, by na něho bylo, pokud jde o rozhodnou dobu, nazíráno po stránce právní jinak, než tomu dříve bývalo, a aby zejména vědomé porušení povinností, vzcházejících z nich pro obchodníka-kupitele vůči prodateli, bylo vylučováno ze zákonného pojmu zpronevěry.

Čís. 1926.

Věc je »svěřenou« ve smyslu Šu 183 tr. zák., byla-li skutečně odevzdána v moc pachatelovu i jen v předpokladu, že s ní naloží ve smyslu odevzdatelově.

Netřeba, by se svěřeni stalo zvláštní dohodou nebo přímo; může spočívat i jen v důvěře v pachatele kladené.

Rozh. ze dne 13. března 1925, Zm II 580/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 15. března 1924, pokud jí byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem zpronevěry podle §u 461 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní vytýká stížnost rozsudku nesprávné právní posouzení, ježto právě tak, jak stěžovatelce, nezastávavší ve spolku S. žádné funkce, žádné zboží spolku S. nebylo svěřeno ku prodeji, což sám rozsudek v důvodech osvobozující části výslovně uznal, s téhož hlediska měl uznati, že stěžovatelce ani kupitely zboží nebyly svěřeny tržní ceny pro spolek S., které by byla mohla zpronevěřiti. Mohlo by jíti nanejvýše o civilněprávní závazek k náhradě. Než argumentaci té nelze přisvědčiti. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatelka, byť i sama žádné funkce ve spolku S. neměla, v zastoupení svého manžela, prodavače a skladníka v S. od kupitelů za zboží v prodejně S. odebrané částky převzala a jich neodvedla, nýbrž za sebou zadržela a si je přivlastnila. Ve smyslu §u 183 (461) tr. zák. sluší pokládati věc za svěřenou, byla-li jejím držitelem odevzdána skutečně v moc pachatelovu i jen v předpokladu, že s ní ve smyslu odevzdatelově naloží (Sb. n. s. tr. č. 187). Netřeba by se to stalo zvláštní dohodou (Sb. n. s. tr. č. 89, 195), netřeba též, by svěřeni stalo se přímo, mohouc spočívat i jen v důvěře k pachateli (víd. sb. 663/84). Byť i stěžovatelka nebyla v námezdním poměru vůči S., přece, jakmile v zastoupení svého manžela v prodejně S. zboží prodávala a peníze za ně přijímala, odběratelé zboží odevzdávali jí tržní cenu v důvěře, že jí do pokladny spolku odvede, a že oni zaplacením k jejím rukám budou svého závazku vůči S. za odběr zboží sprostěni. Tím dáno jest podle zásad výše uvedených ono svěřeni kupní ceny kupiteli, jež jest předpokladem skutkové podstaty zpronevěry. Jakmile stěžovatelka, místo, co by byla peněz k jejím rukám složený, ať již přímo, ať prostřednictvím svého manžela do pokladny S. odvedla, peněz ten si přivlastnila, dopustila se zpronevěry vůči odběratelům, kteří jí odevzdali peníze v důvěře, že je na patřičné místo odvede.

Čís. 1927.

Druhý odstavec §u 46 min. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. předpokládá, že počet lidí, pro který cesta jeví se býti kromobyčejně oživenou, třebaš neznamenal o sobě velké nahromadění lidí, jest s automobilem uveden v jistou prostorovou souvislost, pro kterou právě lidé tí ve způsobu, jakým oživují cestu, přicházejí pro řídiče silostroje v úvahu jako důvod pro zmírnění rychlosti.